

Ni laŭdas, gloras, amas kaj adoras la Plejpotencan, Sanktan, Triunan Dion, † Patron, Filon kaj Sanktan Spiriton, nun kaj ĉiam kaj eterne.

Mi, Bernhard, estis instruita de Dio, ke kiu ajn fidele strebas plenumi Lian Sanktan Volon, tiu denove kaj denove spertos Lian gracon, amon kaj ĝojon. La Sankta Dio helpas nin fari bonajn agojn kaj ankaŭ prilumas homojn por fari bonon kaj oferi bonajn preĝojn, kiujn Li – se tio estas Lia Sankta Volo – enplantas en la koron. Laŭ mia sperto, ĉiu, kiu ne ĉiutage strebas plenumi la Sanktan Volon de Dio, nek deziras tion el la koro, denove kaj denove falos en ian spiritan mallumon. Eĉ se ili deziras esti bonaj kristanoj, ili povas esti influitaj de la diablo per falsaj pensoj, vortoj kaj faroj, kaj forlogitaj de tio, kio estas bona.

Mi mem spertis tion plurfoje en la lastaj jaroj, kiam Julijana Ebert kaj mi skribis preĝojn en la Sankta Spirito.

Kiam ajn mi faris fidelan kaj konsciencan penon plenumi la Volon de la Sankta Dio dum la semajno, mi povis sperti, ke la Sankta Spirito laboris en mi kaj donis al mi vortojn.

Aliflanke, se, ekzemple, mi 'trudis' mian propran volon en la ĉiutaga vivo kaj faris tion, kion mi mem volis, min poste superis ia mensa konfuzo kaj perplekseco.

La Savanto diris al Julijana, sen ke mi iam ajn demandis, ke mi fermis mian koron al Li. Julijana ankaŭ diris al mi plurfoje en la Sankta Spirito, ke mi fermis mian koron al la Sankta Dio.

Mi kutimis scivoli pri tio, ĉar mi ne komprenis, kiel oni eĉ povus 'fermi sian koron al Dio'.

Tiu ĉi vero ankaŭ validas por pastroj: se ili ne strebas tage kaj nokte kaj preĝas, ke la kara Sinjoro helpu ilin kaj donu al ili la gracon plenumi Lian volon, ili povas fali en spiritan mallumon kaj – eĉ se ili daŭre deziras tion fari – malfacile rekoni kaj plenumi la volon de Dio.

Ĝi estas ekkono kaj sperto, kiu, mi estas konvinkita, estas de granda graveco por ĉiuj homoj. Tial mi skribas ĝin ĉi tie, ĉar mi mem spertis tion multfoje.

Bedaŭrinde, pastroj predikas tre malmulte pri tio, kvankam la temo estas tiel grava. Eĉ se, pro senpripenseco, nezorgemo aŭ pigreco, oni ne plene aŭskultas la Sinjoron, aŭ nur 'foje, kiam tio konvenas al oni', oni povas iĝi spirite blindigita kaj konfuzita, eĉ se oni poste denove fervore deziras plenumi la volon de Dio.

Povas daŭri iom da tempo antaŭ ol, post sincera pento kaj konvertiĝo, oni povas denove rekoni kaj pli klare percepti, kion la Plejpotenca, Sankta, Triuna Dio – Patro, Filo kaj Sankta Spirito – deziras de si. Tio ankaŭ estas parto de la donaco de spirita discernado.

Oni devas humile peti de Dio ĉi tiun donacon kaj strebi ĉiutage, fervore, fidele kaj konsciencplene, por plenumi la volon de la Plejpotenca Dio.

Ne estas la kulpo de Dio, se Li ŝajnas ne 'paroli' al ni, se Li ne inspiras nin per pensoj, aŭ se ni ne povas distingi ian gvidon de la Sankta Spirito. Male, homo devas senĉese ekzameni sian propran koron kaj demandi sin, ĉu li vere malfermis sin al Dio.

Mi portis ĉi tiun komprenon en mia koro, dezirante fiksi ĝin skribe, ĉar mi konsideras ĝin tre, tre grava, precipe por kandidatoj al la pastraro. Se pastro deziras plenumi la volon de la Sankta Dio – kaj li devus deziri tion el la fono de sia koro – li devas fari veran penon kaj demandi la Sanktan Dion denove kaj denove en preĝo, kia estas Lia Sankta Volo. Kiam la pastro faris decidon, li devus humile demandi Dion ankoraŭ unufoje, ĉu tiu ĉi decido konformas al Lia Volo.

Tiu ĉi peto pri tiu ĉi grava donaco neniam devus esti preterlasita en la ĉiutaga preĝo. La diablo povas tre rapide interveni. Laŭ mia sperto, eĉ la plej eta ne atento aŭ nedecido povas konduki al tio, ke homo konfuziĝu, tentatiĝu, iluziĝu aŭ influatiĝu, kaj tiel suferu damaĝon aŭ malfortiĝu. La persono tiam eble ne plu sentos sin kapabla ŝanĝi ion ajn; tio povas sentiĝi kiel ia laceco kaj elĉerpiĝo.

Se homo cedas al la diablo en iu ajn afero kaj trudas sian propran volon kontraŭ la volo de Dio, li povas esti ripete tentata ĝuste pri tiu afero – eĉ kiam li kredas, ke li faras ion bonan.

Mi estas konvinkita, ke, sen la volo de Dio, nenio finfine kondukos al vera bono, precipe kiam homo faras ion por esti laŭdita aŭ rekonita de aliaj.

Ĉio devas esti farita en Dio kaj kun Dio.

Alie, homo povas fermi sian koron, eĉ se li ne konscie intencas fari tion. Tial estas tre grave pripensi tion kaj ekzameni, kiel oni povas praktike apliki tiun komprenon en la ĉiutaga vivo: en preĝo, ĉe la laboro kaj ankaŭ en sia libera tempo.

**Ĉio por la plej alta gloro
de la Plejpotenca, Sankta, Triuna Dio. Amen.**

www.gnadenvolle-gebete.de

Bernhard Koppenhagen